

Žvejoju nuo penkerių metų. Senelis mane nuolat vesdavosi į žvejybą, juolab kad namas stovėjo ant Minijos kranto. Pradėjau žvejoti plūdine meškere, tačiau nuo dvylikos metų pamėgau velkiavimą.

Dabar, kai nuvažiuoju į kaimą, išplaukiu velkiauti po tris keturis kartus per dieną. Suprantama, kad kalbu apie lydekas. Kaip žinia, ši žuvis intensyviai maitinasi tik dvi valandas. Todėl kas pataikė į tas dvi valandas, tas grįžta su laimikiu. Metalinių blizgių atsisakiau prieš kokius šešerius metus. Mano mėgstamiausias įrankis – vobleris, kurio modelis, beje, didelės reikšmės neturi, svarbu – spalva. Aš naudoju tik raudonus voblerius. Būdavo, kad tokių neatsirasdavo – nutrindavau bet kokį švitrinį popieriumi ir nudažydavau nagų laku. Paprastai rezultatai būdavo geri.

Meškeriojimo būdas itin paprastas: velkiavimas palei žolių liniją. Yra vietų, kur lydekų yra visada, bet ir yra ir nepagaunamų lydekų. Šiemet buvo atvejis, kai per keturias su puse valandos buvo pagauta tik viena lydeka. O po to atėjo laikas X - kibo ir kibo. Buvo netgi taip: kibo, pražiopsojau, vyniojant valą vėl kibo – už kelių metrų vėl “nuėjo”, ir prie pat valtės – vėl viena bandė pulti, tačiau likus keliems centimetrams iki voblerio staigiai pasuko į šoną. Pažymėtina, kad tai buvo ne viena, bet iškart trys lydekos – aš tiksliai mačiau vandenyje oro sroves. Įkvėptas sėkmės aš plaukiojau ten atgal 150 metrų ruože. Kibo ir kibo. Aš buvau taip sujaudintas, kad daugelį jų pražiopsojau. Vakarop kibimas aprimo. Aktyviai kibo tik pusvalandį, o po to vėl tylą. Aš ištraukiau devynias lydekas, o pažįstamas per dvi su puse valandos – dvi lydekaiteis.

Įkvėptas rezultatų, tokiu pačiu būdu bandžiau mariose gaudyti sterkus. Pastaruosius trejus metus jų nesisekė daug pagauti. O prieš penkerius metus mano asmeninis rekordas – 21 žuvis. Aš turiu pripučiamą valtį „Maliutka-1“. Žvejai tiesiog juokėsi, kai aš plaukiau pro juos – palei kojas pūpsėjo žuvų krūva. Technologija taip pat paprasta: vienodu atstumu užmetami du spinningai ir traluojamas vandens paviršius.

Bandau įsivaizduoti tūnančią lydeką

Parašė Tadas Pukelis

Trečiadienis, 19 Spalis 2011 19:09

Kiti žvejai naudoja tvisterius. Aš gaudau aukšlę imituojančiomis blizgėmis. Gaudant dviem spiningais, aktualiausias momentas – užmetimas. Jei kimba iškart ant dviejų spiningų, be abejonės, tai - tuntas. Pagrindinis žvejo rūpestis – kuo ilgiau išlaikyti masalą po vandeniu.

Mano akimis žiūrint, sterko žūklė ne tokia įdomi kaip lydekos. Ne tas lygis, ne tos aistros. Sterkas elgiasi mandagiai, ryžtasi tik silpnai truktelėti prie valtės. O lydeka... Jos nepakartojamos „žvakės“, nutraukti valai, jos agresyvumas...

Dar kartą pasikartosiu, kad mano mėgstamiausias gaudymo būdas – velkiavimas. Ir čia galima pasiekti tam tikrą meistriškumą: šiuo atveju viskas priklauso ne nuo ritės sukimo greičio, bet irklavimo. Kai pasiekama irklavimo ir masalo judėjimo vienybė, pajuntamas kontaktas su vobleriu ir rezultatų ilgai nereikia laukti. Prisipažinsiu, kad voblerio vedimo niuansų pasiekiau stebėdamas televizijos laidas apie žuvų gyvenimą. Be to, dar turiu kelias vaizdo juostas žvejams. Plaukdamas valtimi įsivaizduoju, kaip dirba mano masalas ir kaip jis atrodo vandenyje. Taip pat matau, kaip tarp žolių tūno lydeka ir stebi praplaukiančius gyvius. Vos tik kažkas ją sudomina, lydeka ryžtasi palikti savo priedangą ir beatodairiškai puola laimikį. Toks vaizduotės žaismas man padėjo pasiekti gerų rezultatų.